

Рада в Будин града

Цар царува в Цариграда,
 бяла Рада в Будин града.
 Биха турци, биха гърци,
 биха млади еничери,
 не можаха да разбият
 нова града Будинова,
 дор не дойде Татар паша,
 Татар паша с татарите,
 дваж опита, триж удари,
 зидове се разлюляха,
 ключалки се потрошиха,
 портите се отвориха,
 та е влязъл Татар паша.
 Там намери бяла Рада,
 дето яде тлъсто агне
 и си пие руйно вино
 с Петра бана, мили брата,
 и Ивана побратима.
 Петра бана погубиха,
 а Ивана посякоха,
 бяла Рада заробиха.
 Закриха ѝ бяло лице,
 бяло лице в бяло було,
 черни очи с черно було,
 туриха я у кочия
 дадоха ѝ млад кочияш

да закара бяла Рада.
 Отишли са на далеко,
 на далеко, на край море.
 Там морянки хоро водят.
 Рада турчину говори:
 – Турчине ле, кочияшо,
 отвържи ми бяло лице,
 бяло лице с бяло було,
 черни очи с черно було,
 да погледам по хорото,
 по хорото, по момите,
 дано видя от моята,
 от моята мила рода.
 Кочияшът отговаря:
 – Ти ще видиш твойта рода,
 кога върба грозде роди,
 а ракита жълти дюли...
 Па му Рада отговаря:
 – Кочияшо, брат да ми си,
 я ми подай влашко ножче
 да разрежа таз ябълка
 да си устни поразхладя.
 Измами се кочияшът,
 та ѝ даде влашко ножче,
 прободe се бяла Рада,
 прободe се в клето сърце.